

[Socialministeren]

let, om reglerne for præmiefastsættelse m.v. kunne tilrettelægges således, at der gennem præmien for den enkelte virksomhed skabtes en tilskyndelse til at forbedre arbejdsmiljøet.

En præmiefastsættelse efter *direkte klassificering for hver enkelt virksomhed* ville dog efter lovudvalgets opfattelse næppe være praktisk mulig, dels fordi det administrative besvær ved at klassificere under loven hørende virksomheder, store som små, ikke ville stå i rimeligt forhold til udgifterne på området, dels fordi der ikke behøver at være en entydig sammenhæng mellem bestræbelserne for at forbedre arbejdsmiljøet og skadefrekvensen. Systemet skønnedes således ikke egnet til en forsikringsmæssig ordning.

Udvalget overvejede endvidere muligheden for at pålægge selskaberne at differentiere præmierne efter det *faktiske skadeforløb* hos forsikringstagerne, således som det forekommer for forsikrede arbejdsgivere inden for jern- og metalindustrien. Det var imidlertid udvalgets opfattelse, at et sådant system kun kan praktiseres i et selskab, der, som tilfældet er inden for jern- og metalindustrien, er gensidigt og fagligt begrænset med ensartet risiko, og hvor selskabets medlemmer gennem deres organisation er bundet til selskabet.

Specielt i relation til spørgsmålet om præmiedifferentiering efter faktisk skadeforløb kan det nævnes, at hyppige, små skader bør tillægges nok så stor en betydning som en enkelt, virkelig alvorlig skade, når skaderisikoen bedømmes.

Udvalget konkluderede derfor, at det ikke var muligt at pege på en løsning af spørgsmålet.

Endelig har der for socialministeriet været fremlagt en uformel skitse til en forsikringsordning baseret på det tyske mønster med brancheorganisationer (Berufsgenossenschaften), som angives i langt højere grad end det danske at pålægge den enkelte virksomhed *den samfundsmæssige omkostning ved arbejdsskader* i bred forstand (forebyggelse af arbejdsskader, sygdomsbehandling, revalidering og erstatninger, herunder den væsentligste del af sygedagpengene). Den arbejdsgruppe, der har udarbejdet skitsen, er enig i, at det ikke bør pålægges forsikrings-selskaberne at differentiere præmierne *efter det faktiske skadeforløb hos forsikringstagerne*. Gruppen fremhæver desuden – ligesom tidligere lov-

udvalget – at det nøje må afvejes, om det administrative besvær ved en præmiefastsættelse *efter direkte klassificering* for hver enkelt virksomhed står i rimeligt forhold til udgifterne på området.

Skitsen munder ud i omtale af en finansieringsform, hvor præmien – som efter den tyske ordning – skal medgå til dækning af samtlige udgifter i forbindelse med en arbejdsskade. Der foreslås herved en differentieret forsikringspræmie *afhængig af en kombination* af virksomhedens lønsom, en udliggende bidragssats, der er ens for samtlige (branchens) virksomheder, virksomhedens fareklasseværdi og arbejdsmiljøstandard.

Forsikringspræmien er i dag som udgangspunkt baseret på antallet af helårsarbejdere og virksomhedens art.

Forsikringsselskabernes portefølje, dvs. antallet af forsikrede helårsarbejdere i de enkelte selskaber, fordeler sig stort set med halvdelen på virksomheder med under 20 helårsarbejdere og halvdelen på virksomheder med over 20 helårsarbejdere.

Der foreligger i forbindelse med præmieberegningen en faktisk klassifikation i risikogruppe efter virksomhedens art, og der arbejdes her med et meget stort antal fareklasser. Samtidig sker der en vurdering ud fra sammensætningen af medarbejderne, f.eks. med væsensforskel i præmiefastsættelsen for kontorarbejde og maskinarbejde. Fordelingen i risikogrupper er naturligt baseret på et statistisk konstateret skademønster, som omfatter både skader, der er mere eller mindre tilfældige for den enkelte virksomhed, og skader, der har tilknytning til arbejdsmiljøet.

Opdelingen af præmiefastsættelsen i risikogrupper indebærer en nødvendig udjævning af tilfældighedsmomentet, som foreligger uanset arbejdsmiljøets beskaffenhed, og som især kunne ramme mindre virksomheder urimelig hårdt.

Der foreligger en yderligere differentiering af præmiefastsættelsen i de tilfælde, hvor en virksomhed gennem en indsats ved miljøforbedringer er i stand til at sandsynliggøre en fremtidig nedsat risiko for skader.

Der vil her være tale om virksomheder af en sådan størrelse, at det tilfældige moment forsikringsteknisk kan træde i baggrunden.

I forbindelse med overvejelserne om forsikringspræmiernes betydning som incitament til forbedringer af arbejdsmiljøet bør